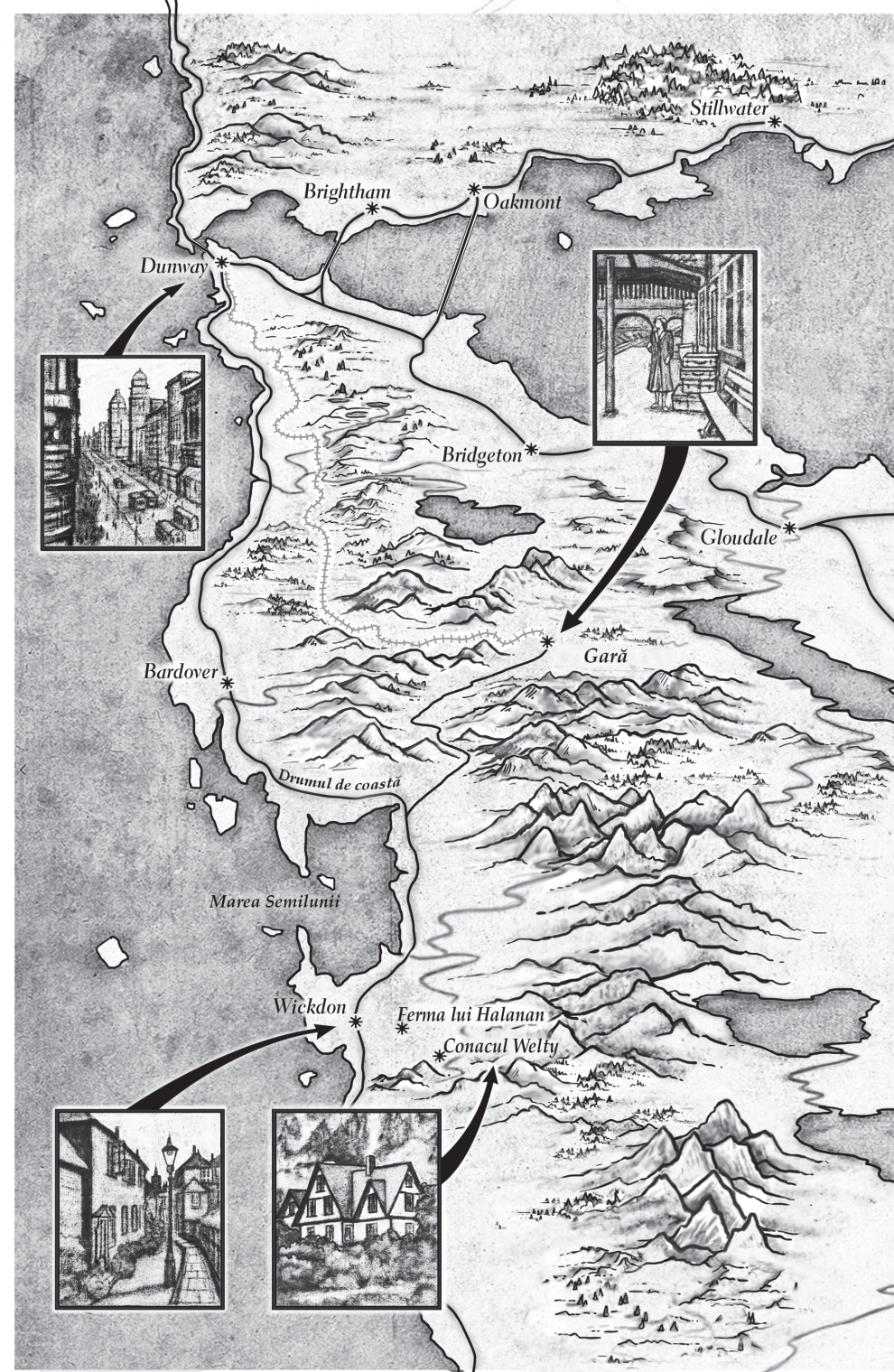

Allison Saft

O magie de neîmblânzit

Traducere din limba engleză de
Oana Dușmănescu

Stillwater *

Brightham *

Oakmont *

Dunway *

Bridgeton *

Gloudale *

Bardover *

Gară *

Drumul de coastă

Marea Semilunii

Wickdon *

Ferma lui Halanan *

Conacul Welty *

**NOUL
ALBION**

Margaret n-ar trebui să fie afară în seara aceasta.

E prea rece pentru mijlocul toamnei — genul de răcoare care ia prin surprindere chiar și copacii. Ieri-dimineață, frunzele de la fereastra ei ardeau în lumina soarelui, roșii ca sângele și aurii ca mierea. Acum, jumătate dintre ele s-au veștejit și au căzut ca niște pietre, iar ea nu vede altceva decât orele lungi de lucru care o așteaptă. O mare de chestii moarte.

Este exact genul de gând pentru care ar dojeni-o doamna Wreford. Margaret aproape că o aude: *O singură dată ai 17 ani, Maggie. Sunt moduri mult mai bune de a-ți irosi această vârstă decât având grijă de casa asta nenorocită, crede-mă pe cuvânt.*

Faza e că nu toată lumea își poate permite să-și arunce adolescența pe fereastră. Nu toată lumea vrea să fie ca Jaime Harrington și prietenii lui, să sară în apă de pe stânci și să bea alcool ieftin de contrabandă după ce iese de la serviciu. Margaret are prea multe responsabilități pentru tâmpenii de genul ăsta — și, mai important de-atât, nu-s lemne de foc. Cum plouase până la refuz în

urmă cu două zile, frigul se instalase la conacul Welty ca la el acasă. O așteaptă acolo afară, în noapte, și o așteaptă și înăuntru, privind-o hain din vatra plină cu cenușă albă. Oricât de mult ar urî să spargă lemne chiar în momentul ăsta, nu prea are de ales. Ori îngheață acum, ori îngheață mai târziu.

Sfârșitul zilei sângerează peste munți, aruncându-și lumina roșiatică în întreaga curte. După ce soarele va asfinți complet, se va face și mai frig. Noaptea trecută tremurase ore la rând fără să poată adormi și acum o dureau toate, de parcă ar fi stat înghesuită într-o cutie de pantofi. Nu merita deloc să amâne cea mai neplăcută sarcină casnică și să se simtă la fel și mâine.

Mai bine să înghețe acum.

Îndesându-și peste urechi pălăria în formă de clopot a mamei sale, Margaret iese pe verandă și-și târșăie picioarele prin frunzele de pe jos până în curtea din dos, unde mormanul de lemne se înalță ca un turn în spatele unei roabe ruginite. Apa de ploaie s-a strâns în roabă și pare argintată de chiciura prea timpurie, în care se reflectă o sclipire a cerului vinețiu la amurg. Când întinde mâna ca să ia un buștean din morman, își vede propria față obosită. Arată epuizată și se simte la fel.

Margaret așază bușteanul pe butuc și-și ia toporișca. Când era mică și slăbănoagă, trebuia să-și adune toată forța în fiecare lovitură. Acum, lama toporului cade ușor ca fulgul. Șuieră prin aer și se înfige în lemn cu un trosnet sec, care alungă o pereche de ciori de pe creanga lor. Fata apucă mai bine mânerul — apoi șuieră printre dinți pentru că o așchie i se înfige în mână.

Își cercetează sângele care izvorăște din liniile palmei, apoi și-l linge. Frigul i se culcușește în rană și gustul

vag de cupru îi amorțește limba. Știe că ar fi trebuit să curețe mânerul înainte de a se răni din nou, dar nu are timp. Niciodată nu are destul timp la dispoziție.

În mod obișnuit, s-ar fi pregătit mai bine pentru venirea iernii, dar mama ei plecase deja de trei luni și sarcinile domestice se aglomeraseră. Are ferestre de chituit, țigle de înlocuit, piei de pregătit. Ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi învățat alchimie, așa cum își dorise dintotdeauna mama ei, dar, indiferent cât de înfometată sau disperată va fi, nu va ajunge niciodată la asta.

Oamenii spun că alchimia înseamnă multe lucruri. Pentru cei mai pragmatici dintre oamenii de știință, e procesul de distilare a materiei până la esența sa, o cale de a înțelege lumea. Katharii cu frică de Dumnezeu susțin că poate purifica orice, inclusiv pe oameni. Dar Margaret știe adevărul. Alchimia nu înseamnă nici progres, nici mântuire. Nu-și poate scoate din păr duhoarea pucioasei. Înseamnă valize făcute și uși zăvorâte. Înseamnă sânge și cerneală pe dușumele.

Va supraviețui și fără alchimie până când mama ei se va întoarce acasă — *dacă* se va întoarce acasă. Margaret își reprimă acest gând de îndată ce se naște în mintea ei. Evelyn călătorește des pentru cercetările ei și s-a întors întotdeauna. Doar că acum îi ia mai mult timp decât de obicei.

Unde ești de data asta?

Cu ani în urmă, când încă mai avea chef de astfel de lucruri, se suia pe acoperiș și încerca să-și închipuie că vede la o mie de mile distanță, până în acele locuri fantastice care o ademeneau pe Evelyn departe de ea. Dar, indiferent cât de mult s-a străduit, nimic nu s-a materializat vreodată. Nu zărea decât asta: drumul prost,

neasfaltat, care cobora de pe versantul muntelui; orașul adormit, sclipind vag ca burta unui licurici în depărtare; și, dincolo de câmpurile aurii de secară și de stufăriș, Marea Semilunii, care scânteia în negreala sa ca o noapte înstelată. Darul imaginației o ocolise, iar Wickdon este tot ceea ce cunoaște. Nu-și poate închipui o altă lume.

Într-o seară ca asta, toată lumea e la adăpost de frig, fierbând supă și rupând bucăți de pâine neagră. Această imagine o deranjează puțin. Îi convine să fie singură — îi e mai bine decât ar fi crezut. Doar sumbra perspectivă a cartofilor fierți de la cină îi stârnește invidia. Stomacul îi ghiorăie exact când o pală de vânt o lovește în ceafă. Frunzele încă vii se leagănă deasupra capului ei, șuierând ca înaintarea mării.

Taci, pare că spun ele. Ascultă.

Aerul încremenește, într-un fel straniu. Pe brațe, fata își simte pielea de găină. Șaptesprezece ani în aceste păduri și codrul nu a înspăimântat-o niciodată, dar acum bezna se așază densă și înșelătoare pe pielea ei ca o peliculă de sudoare rece.

O creangă trosnește la lizieră, ca un foc de armă. Margaret se răsucește spre acel sunet, cu toporul ridicat și cu dinții dezveliți.

Dar acolo e numai Bucluc, ogarul ei. Pare deopotrivă maiestuos și caraghios, cu urechile lui supradimensionate ciulite și cu blana lui arămie strălucind. Margaret își coboară arma, iar lama acesteia se lovește bubuind de pământul înghețat. Probabil că Bucluc se strecurase afară pe ușă când ea nu fusese atentă.

— Ce cauți aici? întrebă ea, simțindu-se ca o proastă. M-ai speriat.

Bucluc dă absent din coadă, dar se tot îndreaptă spre pădure și tremură de concentrare. Probabil simte și el electricitatea din aer, ca o furtună care se pregătește să izbucnească. O face să-și dorească să aibă o pușcă în mână, nu un amărât de topor.

— Lasă, Bucluc.

Câinele nici măcar nu-i aruncă vreo privire. Margaret oftează exasperată și răsuflarea i se transformă în abur. Știe că nu poate concura cu niciun miros. Când Bucluc simte vreunul, n-o să-l abandoneze pentru nimic în lume. E un câine de vânătoare foarte bun, deși jumătate de timp e încăpățânat ca un asin.

Apoi își dă seama șocată cât de ieșiți din formă sunt amândoi — și cât de mult îi lipsește fiorul vânătorii. Doamna Wreford are dreptate, în felul ei. Viața chiar înseamnă mai mult decât să aibă grijă de conacul ăsta în ruină, mai mult decât să-și irosească vârsta de 17 ani pentru a supraviețui. Dar ceea ce nu va pricepe niciodată doamna Wreford este că nu are grijă de casa asta pentru ea însăși, ci pentru Evelyn.

Înainte să plece într-o călătorie, mama ei spune întotdeauna același lucru: *De îndată ce adun tot ce-mi trebuie pentru cercetările mele, vom fi din nou o familie*. Nu există pe lume promisiune mai dulce. Familia lor nu va mai fi nicicând întreagă, dar Margaret prețuiește acele amintiri de *dinainte* mai mult decât orice. Înainte ca fratele ei să moară și tatăl ei să plece, iar alchimia să topească toată tandrețea mamei sale. Le păstrează ca pe niște pietre prețioase, întorcându-le pe toate fețele în mintea ei până când devin netede, calde și familiare.

În fiecare săptămână, toți patru mergeau în Wickdon la cumpărături și, de fiecare dată, Margaret o ruga pe

mama ei s-o ducă în brațe acasă. Chiar și când crescuse prea mult ca să mai pară o dorință rațională, Evelyn o lua în brațe și spunea:

— Cine ți-a dat voie să te faci așa mare, domnișoară Maggie?

Și o săruta până când fetița chițăia de atâta răs. Lumea se umplea și se împetrița de un soare cețos când se scufunda în brațele mamei sale și, deși drumul spre casă avea vreo opt kilometri, Evelyn nu se plângea nicio dată și nici nu o lăsa jos.

După ce Evelyn își va termina cercetările, lucrurile vor sta altcumva. Vor fi împreună și vor fi din nou ferice. *Acest lucru* merita efortul de a-și suspenda viața. Își ridică toporul și lovește din nou bușteanul. Se apleacă să adune surcelele și atunci un fior i se scurge pe după guler.

Privește într-acolo, spune vântul. *Privește*.

Încet, Margaret își ridică privirea spre pădure. Nu e altceva decât întuneric dincolo de părul ei răvășit de vânt. Nimic în afara șoaptelor frunzelor de deasupra capului ei, din ce în ce mai zgomotoase.

Și apoi o vede.

Mai întâi, nu pare a fi mare lucru. Un rotocol, plutind ca o barcă prin desiș. Un truc al minții ei zăpăcite. Apoi o pereche de ochi rotunzi scânteiază din beznă, fără să clipească. Urmează un bot ascuțit, de pe care umbrele se preling ca apa. Ca o dâră de ceață deasupra mării, o vulpe albă și cât Bucluc de mare pășește în razele lunii. Margaret n-a mai văzut nicicând o vulpe ca aceasta, dar știe exact ce este. O ființă străveche, mult mai bătrână chiar și decât copacii sequoia care se înalță lângă ea.

Hala.

Toți copiii din Wickdon cresc cu legenda acestei *hala*, dar prima dată când a auzit una în apropierea casei sale și-a dat seama că familia sa este diferită. Biserica Katharâ îi descrie pe *hala* și pe cei din speța ei — demiurgii — drept demoni. Dar tatăl ei i-a spus că nimic din creația lui Dumnezeu nu poate fi malefic. Pentru yu'adiri, *hala* e sacră, purtătoarea cunoștințelor divine.

N-ar strica să-i arăți pușin respect. Margaret încremenește.

Privirea *halei* e în întregime albă, ochii ei nu au pupile, iar fata simte greutatea acestei căutături ca o lamă în ceafă. Fălcile animalului se deschid, ca un avertisment care face ca lucrul acela mic și animalic dinăuntrul lui Margaret să tragă un țipăt. Lui Bucluc i se ridică părul de pe spinare și scoate un mârâit.

Dacă va sări la ea, vulpea îi va sfâșia beregata.

— Bucluc, nu!

Disperarea îi înăsprește vocea, suficient cât să rupă vraja din jurul câinelui. Acesta se apropie de ea, cu urechile în vânt, absolut uluit.

Și, înainte ca Margaret să înțeleagă ce s-a întâmplat, înainte să aibă timp să clipească, vulpea a dispărut.

Respirația îi tremură. Vântul o îngână, străbătând frunzele cu un zgomot tăios, pâlپător. Margaret se îndreaptă împleticindu-se spre Bucluc, cade în genunchi în fața acestuia și-l cuprinde cu brațele pe după gât. Ogarul miroase dezgustător — acea duhoare stătută de câine ud —, dar e nevătămat și asta e tot ce contează. Inima lui bate la unison cu a ei, cel mai frumos lucru pe care l-a auzit vreodată.

— Cuminte, băiatul, șoptește ea, urându-și vocea tremurândă. Îmi pare rău că am țipat la tine. Îmi pare foarte rău.

Ce s-a *întâmpat*, ce-a fost asta? În timp ce gândurile i se limpezesc, uşurarea se transformă într-o revelaţie îngrozitoare. Dacă fiara e aici, în Wickdon, Vânătoarea Semilunii va urma în scurt timp.

În fiecare toamnă, *hala* apare undeva în codrii de pe coastă. Şi rămâne acolo preţ de cinci săptămâni, terorizând aşezarea aleasă până când se evaporă din nou, în dimineaţa de după Luna Rece. Nimeni nu ştie exact de ce zăboveşte sau unde se duce, sau de ce devine din ce în ce mai puternică odată cu luna în creştere, dar cei mai bogaţi oameni din Noul Albion au făcut un sport naţional din apariţia sa.

Turiştii vin aici cu surle şi trâmbiţe înainte de eveniment. Vânătorii se înscriu şi ei alături de alchimişti, în speranţa că vor deveni eroii care-lucid pe ultimul demiurg rămas în viaţă. Şi în noaptea Lunii Reci urcă toţi în şa pentru a vâna fiara. Cercurile au putere alchimică şi legenda spune că demiurgii nu pot fi ucişi decât la lumina lunii pline. Aşteptarea face vânătoarea cu atât mai dulce. Participanţii şi spectatorii laolaltă sunt mai mult decât doritori să plătească preţul sângelui pentru onoarea de a vâna *hala* la apogeul puterilor sale. Cu cât mai distructivă e fiara în acel anotimp, cu atât mai palpitantă e vânătoarea.

Vânătoarea nu se mai organizase în Wickdon de aproape 20 de ani, dar Margaret auzise fragmente de poveşti şoptite pe la docuri. Urletele câinilor înnebuniţi de magia fiarei, trosnetul prafului de puşcă, ţipetele cailor sfâşiaţi, dar care încă trăiau. Din copilărie, vânătoarea nu fusese altceva decât un mit scaldat în sânge. Un eveniment pentru eroii din Noul Albion, nu pentru fete de la ţară cu taţi ce se trag din *yu'adiri*. Nu fusese nicicând ceva *real*. Dar acum e aici.

Suficient de aproape încât să poată participa. Suficient de aproape încât să poată câștiga.

Gândul că-și va dezamăgi tatăl o supără, dar ce-i mai datorează lui acum? Faptul că este pe jumătate yu'adiră nu-i dă dreptul de a se împrieteni cu *hala*. În plus, poate că, dacă ar ucide-o pentru o cauză nobilă, i-ar aduce astfel cel mai frumos ultim omagiu. Pe Margaret n-o interesează să-și audă numele slăvit prin cârciumi; nu a tânjit vreodată după considerația cuiva, în afară de cea a mamei sale.

Când închide ochii, silueta lui Evelyn în contre-jour umple întunericul. Cu spatele la conac, cu valizele în mâini, cu părul ca o panglică aurie care flutură în bătaia brizei. Plecând. Mereu plecând.

Dar dacă Margaret câștigă, poate că va fi de-ajuns pentru a o convinge să rămână.

Marele premiu înseamnă bani, glorie și hoitul *halei*. Majoritatea vânătorilor l-ar considera un trofeu, un obiect pe care-l împăiezi și-l agăți pe un perete. Dar Evelyn are nevoie de el pentru cercetările ei legate de *magnum opus*. Potrivit mamei sale, misticii din trecut credeau că, dacă un foc alchimic ar arde oasele unui demiurg, s-ar obține *prima materia* — substanța de bază a tuturor lucrurilor. Iar din acel eter divin, un alchimist putea făuri piatra filosofală, care garantează nemurirea și abilitatea de a crea totul din nimic.

Biserica Kathară consideră erezie orice încercare de a distila *prima materia*, așa că, dintre toți alchimiștii din Noul Albion, doar cineva ca Evelyn ar îndrăzni să cercezeze. Crearea pietrei e singura ei ambiție. Își petrecuse ani întregi căutând rarele manuscrise care explicau cum se face asta și, în urmă cu trei luni, a plecat din țară pentru

a urmări o altă pistă. Dar acum *hala* — una dintre piesele lipsă ale cercetării sale — este aici.

Bucluc se zbate în strânsoarea ei, readucând-o pe Margaret la realitate.

— A, nu, n-ai voie.

Îl apucă cu ambele mâini de urechi, apoi îl sărută în creștetul capului. Cățelul se ferește. Margaret nu-și poate opri un zâmbet. Una dintre marile plăceri ale vieții ei e să-l chinuie pe Bucluc.

Cățelul își scutură urechile revoltat când fata îi dă, în cele din urmă, drumul, apoi se îndepărtează de ea. Rămâne acolo, cu capul ridicat într-un gest regal, cu limba atârânănd, cu o ureche rozalie întoarsă pe dos. Pentru prima oară în ultimele zile, fata râde. Câinele o iubește; dar ascunde bine acest lucru, cu mândrie și dramatism. Însă Margaret îl iubește fățiș, mai mult decât pe orice altceva pe lume.

Gândul acesta o trezește la realitate. Bucluc e un câine genial de vânătoare, dar nu mai e deloc tânăr. Nu e dispusă să-i riște viața pentru o aberație ca vânătoria asta. Nu are timp să se pregătească, de-abia are bani să plătească taxa de înscriere și nu are nicio legătură cu vreunul dintre alchimiștii de încredere, pentru că niciunul nu este cu adevărat de încredere. Pot participa doar echipe formate din două persoane — un trăgător și un alchimist.

De altfel, ea știe o singură cale sigură de a ucide un demiurg. Alchimia de care e nevoie... Mai degrabă ar muri decât să vadă pe cineva încercând asta din nou.

Chiar dacă ar mai exista vreo metodă, nici n-ar conta. Dacă ar afla cineva că o fată din neamul yu'adirilor participă la vânătoare, oamenii i-ar transforma viața într-un

adevărat coșmar. Supraviețuise atât de mult doar pentru că stătuse deoparte. *E mai bine așa*, își spune ea. Mai bine să spinteci iute beregata acestei fragile speranțe, în loc s-o lași să lânzească precum un lup în laț. În străfundul inimii sale, Margaret știe cum se va sfârși povestea asta. Ce li se întâmplă oamenilor care tânjesc la lucruri care nu li se cuvin. Poate că-ntr-o altă viață ar îndrăzni să viseze. Dar nu în asta.

Vânătoarea acestei vulpi nu-i va aduce decât pieirea.